

megrázta a fejét, és elnézte töprengő feleségét, aki tényleg mókás látványt nyújtott.

- Á - élénkült fel hirtelen Constance tekintete. - Rendben. Igazából egészen friss ötlet, tavaly jutott az eszembe... Inkább csak amolyan kísérlet, de azóta foglalkoztat, hogy itt vagyok.

Kitty közelebb húzódott.

Constance kiélvezte Bob és Kitty feszült figyelmét.

- Talán az egyik legjobb munkám...

Kitty türelmetlenül nyögött fel.

- Megmondom, mi legyen. Az akta otthon van az irodában. Teresa majd beenged, ha nem köti le túlságosan, hogy Jeremy Kyle-t nézze. Az N betű alatt találod: „Nevek” a címe. Ha behozod nekem, mindent elmondok róla.

- Ne! - nevetett fel Kitty. - Tudod, milyen türelmetlen vagyok. Kérlek, ne válassz addig!

- Ha most elmondom, talán sosem jössz vissza.

- Esküszöm, hogy eljövök.

Constance elmosolyodott.

- Oké, akkor szállítsd az aktát, én pedig szállítom a sztorit.

- Megállapodtunk.

Kezet is ráztak.

2

Kitty kimerülten kerekedett haza a csendes mellékutcákon, miközben úgy érezte magát, mint egy csatornában surranó patkány. Bár pár órája még fellelkesítette, hogy végre találkozott a barátaival, mostanra újra átadta magát a reményvesztettségnek és arra gondolt, mi minden vár rá.

A *Harminc Perc* - a tévéműsor, amelyben tavaly kezdett dolgozni, s amelynek a nagy áttörést, majd utóbb, ironikus módon a nagy megtörést köszönhetette - félmillió nézőt ültetett a képernyő elé, ami impozáns adat egy ötmillió országban, bár közel sem annyira, hogy belőle legyen a következő Katie Couric*. Most pedig, hála katasztrofális sztorijának, felfüggesztették, a csatorna pedig kiadós rágalmazási pernek nézett elébe. A sztori még négy hónappal korábban, januárban került adásba, de a közelgő, másnapra esedékes bírósági meghallgatás újra kisajátította a szalagcímeket. Arca, tévedése és neve immár több mint félmillió néző agyába égett bele.

Tudta, a közvélemény talán gyorsan elfeledkezik róla, de a szakmai hírnevén esett csorbát sosem fogja kiköszörölni - és még szerencsés, hogy a Constance által alapított és

* Neves amerikai újságíró, szerző, televíziós személyiség.

szerkesztett *Etcetera* tovább alkalmazza. Ennek egyetlen oka, hogy megfogytakozott támogatói közül Constance a legodaadóbb. Bob helyettes főszerkesztő és jó barát, de Kitty így sem tudta, meddig maradhatna a lapnál, ha Constance nem vetné latba a befolyását. Előre rettegett a naptól, amikor már nem lesz jelen az életében, a szakmai életéről nem is beszélve. Constance a kezdetektől mellette állt, terelgette és a tanácsaival segítette, miközben szabadjára engedte, hogy rátaláljon a saját hangjára és meg hozza a saját döntéseit – ami együtt járt azzal, hogy Kitty neve nemcsak a sikereivel fonódott össze, de minden egyes tévedésével is, amint azt a jelenlegi helyzet markánsan tükrözte.

Telefonja rezegni kezdett a zsebében, ő pedig, ahogyan egész héten tette, ügyet sem vetett rá. Újságírók hívogatták, amióta csak kipattant a bírósági tárgyalás híre – az emberek, akiket a barátainak hitt, szüntelenül azért zaklatták, hogy mondjon végre valamit. Különbőféle taktikákkal próbálkoztak. Némelyek egyenesen rákérdeztek, mások az együttérzésére apelláltak: „Tudod, hogy megy ez, Kitty, mekkora nyomás nehezedik ránk. A főnök tudja, hogy jóban vagyunk, muszáj leadnom valamit.” Megint mások ötletszerűen és spon-tán elhívták vacsorázni, kávézni, a szüleik házassági évfor-dulójára, vagy a nagyapjuk nyolcvanötödik születésnapjára anélkül, hogy egy szóval is említették volna a kérdést. Nem találkozott vagy beszélt senkivel, viszont rengeteget okult és sok nevet kihúzott azok listájáról, akiknek karácsonykor lapot kellett küldenie. Már csak egy valaki nem hívta fel: a legjobb barátja, Steve. A főiskolán együtt tanultak újságírást, és azóta is közel álltak egymáshoz. Steve másra se vágyott, mint hogy sportriporter legyen, de még csak odáig jutott, hogy a botránylapoknak ő tudósított a focisták magánéleti

zűrjeiről. Ő javasolta neki, hogy pályázza meg az állást az *Etceteránál*. Steve az orvosi váróban szedte össze a magazint, míg ő a rendelőben feliratott egy esemény utáni tablettát első és egyetlen romantikus együttlétük után, ami ráébresztette, hogy őket tényleg csak barátoknak szánta az ég.

Ahogy barátjára és szüntelenül csörgő mobiljára gondolt, megszólalt a hatodik érzéke, és leállt a kerékpárral, hogy elővegye a telefont. Ráhibázott, Steve kereste. Így is elgon-dolkodott, hogy felvegye-e. Már *őbenne* is kételkedett. A *Harminc Perc* miatt teljesen átértékelte emberi kapcsolatait. Vé-gül fogadta a hívást.

– No comment – szólt bele.

– Mi?

– No comment. Mondd a főnöködnek, hogy nem tudtál elérni, vagy hogy nem állok szóba veled, ami nagyjából igaz is, mert még most sem tudom elhinni, hogy képes vagy így visszaélni a barátságunkkal...

– Beszívtál, vagy mi?

– Mi? Nem. Várj csak... ez is a sztori része? Mert ha úgy akarsz beállítani, mint drogfüggőt, akkor...

– Ó, fogd már be, Kitty! Majd azt mondom a főnökömnek, hogy Kitty Logan, akiről egyébként életében nem hallott, nem fűz kommentárt Victoria Beckham új kollekciójához, merthogy manapság ez az egyetlen dolog, amivel kapcsolat-ban bárkivel is szabad beszélmem. Nem pedig a küszöbön álló mérkőzésről a Carlow és a Monaghan között... Ami azért is érdekes, mert a Carlow 1936 óta nem szerepelt az össz-írországi döntőben, a Monaghan pedig 1930 óta nem volt döntős. De ki érdekel ez? Az én irodámban senkit. Nem, minket csak az érdekel, hogy Victoria új kollekciója telitalálat vagy totális lebógés, trendi vagy uncsi, klassz vagy passz, vagy

bármilyen ellentétpár, ami rímel egymásra, mindegy milyen, nekem kellene kitalálni, csak hogy nem megy! – Ahogy végzett a kirohanással, Kitty önkéntelenül és őszintén elnevette magát, hetek óta talán most először.

– Örülök, hogy legalább az egyikünk jól szórakozik ezen...

– Azt hittem, hogy most már azért írhatasz rendes sportcikkeket.

– Victoria David Beckham felesége, tehát ez is sportcikknek számít. Attól eltekintve, hogy segítségre lenne szükségem ehhez a nevetséges firkálmányhoz, csak meg akartam győződni róla, hogy nem a lakásodban oszladozol.

– Hát, most ráhibáztál. A lakásomon oszladoztam, csak elmentem meglátogatni Constance-t. Most pedig visszamegyek, hogy folytassam, ahol abbahagytam.

– Az jó, akkor nemsokára találkozunk. Az ajtód előtt állok. Ja, és Kitty – váltott komolyra. – Szerintem hozz egy kanna hipót meg egy jó gyökerkefét.

Kitty gyomra tótágast állt.

„Rohadt médiaribanc.” Kitty ezt találta az ajtajára fújva, amikor karján a biciklivel végül felért a lépcsősor tetejére. A dublini Fairview-ban bérelte ezt az egyszobás lakást, olyan közel a centrumhoz, hogy a legtöbbször kerékpárral, sőt, olykor gyalogosan járt be. A tény, hogy alatta egy mosoda üzemelt, csak még olcsóbbá tette a bérletet.

– Talán ideje elköltözni – jegyezte meg Steve, ahogy térdre ereszkedtek, és nekiláttak lesikálni az ajtót.

– Azt már nem. Nem tudnék megfizetni egy másik helyet. Hacsak nem tudsz olyat, amelyik szintén mosoda felett van.

– Ez nálad elvárás?

– Ha nappal vagy éjszaka kinyitom az ablakot, az olyan, mintha lezuhanyoznék egy tetraklóretén nevű vegyi anyagban, amit másként tetraklór-etilénként, perklóretilénként, PCE-ként vagy leggyakrabban PERC-ként ismernek. Hallottál már róla?

Steve megrázta a fejét, miközben még több oldószert permetezett az ajtóra.

– A ruhák száraztisztításához, illetve fémek esetében zsírolásra használják. Az Egészségügyi Világszervezet potenciális rákkeltő szerként tartja nyilván. A vizsgálatok kimutatták, hogy légméterenként hétszáz ezer mikrogramm nyolc óra, vagy annál rövidebb időtartam alatt képes olyan idegrendszeri zavarok kiváltására, mint a szédülés, aluszékonyság, fejfájás és egyensúlyzavar. A pirosat nehezebb leszedni, igaz?

– Csináld csak a zöldet, enyém a piros.

Helyet cseréltek.

– Háromszáz ezer mikrogramm négyórás időtartam alatt hatást gyakorol a látóidegekre. – Kitty belemerítette a szivacsot a vödörbe, mielőtt tovább sikálta az ajtót. – A száraztisztítóban dolgozó munkások vérében és vizeletében már biokémiai változások is kimutathatók. A PERC képes áthatolni a padlón, a mennyezeten és a falakon, sőt, létezik egy tanulmány, amit tizennégy, mosoda felett lakó egészséges felnőttön végeztek: ők rosszabb eredményeket értek el a viselkedési teszteken, mint ami a PERC-nek nem kitett emberek átlaga.

– Akkor már értem, mi a baj veled. A verbális hasmenésedből gyanítom, hogy írtál egy sztorit a PERC-ről.

– Nem egészen. Elvégeztem a kutatómunkát, azután közöltem a földszinten lakó háziúrral, hogy megírom a sztorit, és elterjesztem a hírt az egész környéken, sőt, még a mun-

kásoknak is beszélek az anyag mellékhatásairól, mire száz euróval csökkentette a bérleti díjat.

Steve döbbenetesen nézett rá.

- Miért nem adta ki a lakást valaki másnak?

- Mert közöltem vele, hogy elmondom az utánam következő bérlőnek, és minden más bérlőnek is, akit csak talál. Pánikba esett.

A férfi megrázta a fejét.

- Te...

- Okos kislány? - mosolygott Kitty.

- Rohadt médiaribanc. Szerintem hagyjuk is abba a sikálást, mert igazuk van. - Úgy meredt rá, mintha csak most látná az igazi arcát.

- Hé! Ők használnak PERC-et, nem én!

- Akkor költözz máshová!

- Túl sokba kerülne.

- Akkor sem fenyegetheted meg az embereket, Kitty. Nem használhatod a munkádat arra, hogy elérd, amit akarsz. Ezt hívják zsarolásnak.

- Ó. - Kitty a szemét forgatta, de csalódottan bedobta a vödörbe a szivacsot, és benyitott a lakásba. Nyitva hagyta az ajtót, leült a konyhaasztalhoz, és várta, hogy a férfi kövesse. Beleharapott az egyik muffinba, amit hazahozott. Steve betette az ajtót maga mögött, de nem ült le.

- Mi nyomja a bögyödöt, Steve?

- Azért jöttem, mert féltettelek a holnapi tárgyalástól, de minél tovább hallgatlak, annál kevésbé sajnállak.

Kitty szájában mintha kővé vált volna a muffin. Görcsösen nyelte le. Végre kibújt a szög a zsákból.

- Megvádoltál egy köztisztelőben álló tornatanárt, aki mellel nő és gyerekei vannak, hogy szexuálisan zaklatta

két diákját, és gyereket csinált az egyiknek. A tévében, az egész ország előtt. És tévedtél.

Kitty égő tekintettel nézett fel rá. A szívébe mart minden egyes szó, s bármennyire tudta, hogy tévedett és súlyos hibát követett el, mégsem érezte úgy, hogy rászolgált erre a bánásmódra.

- Pontosan tudom. Pontosan tudom, mit tettem - jelentette ki nagyobb magabiztossággal, mint amit érzett.

- És legalább sajnálsz?

- Persze, hogy rohadtul sajnálom - tört ki. - Vége a karrieremnek. Ezek után az égvilágon senki sem akar majd alkalmazni. A nyavalya tudja, mennyit fognak lehúzni miattam a csatornáról, ha a fickó megnyeri a pert, márpedig nagyon úgy tűnik, hogy megnyeri. És akkor még nem beszéltünk a perköltségről, meg az ő hírnevükön esett csorbáról. Nekem végem. - Kitty indulattól reszketve figyelte mindig oly higgadt barátját, aki ezúttal megküzdött az önuralmáért.

- Látod, éppen ez aggaszt, Kitty...

- Micsoda?

- Ez a hangnem, hogy olyan... közömbös vagy.

- Közömbös? Én itt az életemért küzdök, Steve!

- A te életedért, igen. „Katherine Loganért, a tévériporterért” - rajzolt a férfi idézőjeleket a levegőbe.

- Nem csak erről van szó - nyelt nagyot Kitty. - Az *Et cetera* miatt is aggódhatok. Sok minden forog kockán, Steve.

A férfi halkán nevetgélt, nem éppen örömteli hangon.

- Pontosan erről beszélek, már megint ezt csinálsz. Mást se hallani tőled, csak hogy a te neved, a te jó híred, a te dugába dőlt karriered. Minden csak rólad szól. Amikor azt hallom, hogy ilyen ostobaságokat csinálsz, hogy megszarolod a háziurat egy sztorival, teljesen kész vagyok. Aggasztó

vagy. – Abbahagyta a járkálást, hogy szembeforduljon vele.

– Már jó ideje.

– Jó ideje? Oké, szerintem valaki kezdi elveszíteni a realitászérékét – felelte Kitty megbotránkozva.

– Tény, hogy ezt a sztorit elszúrtam, de a dolog a lakással? Ez teljesen ártalmatlan! Arra még emlékszel, amikor azt játszottad, hogy az utolsó falatnál egy *fanszört* találtál a hamburgeredben, csak hogy kaphass egy másikat ingyen? Mert az meg *te* voltál. Szerencsétlen üzletvezető, úgy megszegyentetted a vendégek előtt, hogy nem maradt más választása.

– Tizenyolc voltam akkor – jegyezte meg csendesen a férfi. – Te most harminckettő.

– Harminchárom. Lemaradtál az utolsó születésnapomról – tette hozzá gyerekes duzzogással. – Én már csak ilyen vagyok, mindenben megtalálom a sztorit.

– Csak hogy kihasználj másokat.

– Steve!

– Azelőtt jó sztorikat találtál, Kitty. Pozitív dolgokat. Olyan sztorikat, amiket a történet kedvéért akartál elmesélni. Szó sem volt arról, hogy leleplezz és felültess másokat.

– Bocs, nem tudtam, hogy a Victoria Beckham új kollekciójáról szóló sztorid meg fogja váltani a világot...

– Én csak azt mondom, hogy azelőtt szívesen olvastam és hallgattam őket. Most meg...

– Most meg mi? – Kitty érezte, ahogyan feltolulnak a könnyei.

– Nem számít.

– De, kérlek, mondd csak el, milyen vagyok, mert mást se hallok a létező összes hírcsatornán, mást se olvasok az internetes oldalakon és *a saját ajtómrá mázolva*, úgyhogy tényleg

kíváncsi lennék, mit gondol rólam a legjobb barátom, mert az lenne csak a hab a tortán! – üvöltötte Kitty.

A férfi felsóhajtott és elfordult.

Hosszú csend lett.

– Szerinted hogyan hozzam helyre, Steve? – kérdezte Kitty végül. – Mit csináljak, hogy te és a világ többi része ne gyűlöljete?

– Beszéltél a fickóval?

– Colin Maguire-rel? Nincs az az isten. Sajtóper előtt állunk, ha csak a közelébe megyek, még nagyobb bajba keverem magam. Hivatalosan bocsánatot kértünk tőle a *Harminc Percben*, amint kiderült, hogy mégsem ő az apa. Kiemelten foglalkoztunk a kérdéssel.

– Szerinted ettől jobban érzi magát?

Kitty megvonta a vállát.

– Kitty... ha velem művelted volna ezt, én sokkal rosszabbat tennék, mint amit az ajtóddal csináltak. Én meg akarnálak ölni – jelentette ki a férfi komoly hangon.

Kitty szemei kikerekedtek.

– Ne ijesztgess már, Steve...

– Ez az, amit képtelen vagy megérteni, Kitty. Ez az egész nem a karrieredről szól. Vagy a hírnevedről. Még csak nem is *rólad*, hanem *róla*.

– Nem tudom, mit tegyek – csóválta a fejét Kitty. – Talán ha elmondhatnám, mi történt... Az a két nő olyan hitelesnek tűnt, Steve. Passzolt a meséjük, a dátumok, az időpontok, minden olyan... valódi volt. Hidd el, újra és újra végigmentem az egészen. Nem ugrottam ész nélkül fejest. *Hat hónapot* áldoztam erre. Mögöttem állt a producer, a felelős szerkesztő, nem egyedül csináltam ezt az egészet. S nem csak róla van szó, hát nem látod? Arról a rengeteg pedofilról és aberráltról,

akik iskolákban és más helyeken dolgoznak, ahol közvetlen kapcsolatba kerülhetnek a gyerekekkel, meg azokról az állatokról, akiket feljelentettek és elítéltek, miután molesztálták a rájuk bízott diákokat.

- Őt leszámítva. Merthogy ő teljesen ártatlan.

- Oké! Akkor őt leszámítva - csattant fel Kitty. - Minden másban tökéletesen igazam volt. Erről bezzeg senki nem ejt egy szót sem.

- Mert ez a munkád, hogy az igazságról tudósíts. Nem várhatod, hogy minden alkalommal megveregessék a vállad.

- Az összes munkatársam ugyanezt tette volna, csak éppen nekem küldték azt a levelet.

- Okkal küldték éppen neked. Azok a nők felültettek, és arra használták, hogy a fickót is felültessék. Addig mindenféle baromságról tudósítottál, úgyhogy tudták, egyből rá fogsz kattanni, csak te is a dicsfényben sütkérezhess.

- Ez nem arról szól, hogy sütkérezni akartam a dicsfényben...

- Én csak azt tudom, hogy még sosem láttalak olyan izgatottnak, mint amikor bevettek a műsorba. Aztán meg csináltál egy sztorit a *teáról*, Kitty. Ha Constance kért volna sztorit a *teáról*, elküldöd a pokolba. A tévétől teljesen begőzöltél.

Próbált úgy tenni, mintha nem ez történt volna, de hiába. Steve igazat mondott. A *Harminc Perc* egyetlen nagy oknyomozó tudósítás köré épült - a nagy sztori köré, amin mindenki dolgozni akart -, míg a műsor többi részét a kisebb, helyi, nem annyira eget rengető hírekkel töltötték ki. Neki legelőször azt kellett megvizsgálnia, hogy a vevők miért azt a teamárkát választják, amelyiket. Miután elzarándokolt a gyárakba, megszólította a vásárlókat a szupermarketekben és ellátogatott a helyi teadélutánokra, arra a következtetésre jutott, hogy amikor teát választanak maguknak, az embe-

rek egyszerűen követik a szüleik példáját, az ilyesmi tehát örökletes. Akkor úgy tekintett erre a négy perc ötven másodpercre, mint egy ritka műalkotásra, majd négy hónappal később, amikor megkapta a neki címzett levelet, amiben két nő megvádolta Colin Maguire-t, azonnal és buzgón hitt nekik, együttműködött velük és segített továbbvinni az ügyüket. Addigra egészen elveszett a drámában és izgalomban, a tévéstúdió atmoszférájában - a lehetőségben, hogy színes kis töltelékanyagok helyett végre a fontos dolgokkal, a nagy dolgokkal foglalkozzon -, s miközben lázasan kutatta az igazságot, hazugságot, még hozzá veszedelmes hazugságot terjesztett valakiről, akinek emiatt tönkrement az élete.

Steve körülnézett a lakásban.

- És most? - kérdezte Kitty halálosan kimerülten.

- Glen hol van?

- Dolgozik.

- Máskor is magával viszi a kávéfőzőjét a melóhelyre?

Kitty zavartan fordult a konyhai pult felé, amikor hirtelen megcsörrent a telefon.

- Anyám az. A francba.

- Beszéltél vele mostanában?

Kitty nagyot nyelt és megrázta a fejét.

- Vedd fel. - A férfi addig nem is tágitott, amíg a füléhez nem tette a kagylót.

- *Hallóóó?* - A hatás kedvéért hosszan elnyújtotta a szót, mire Steve vette a lapot és távozott.

- Katherine, te vagy az?

- Igen.

- Ó, Katherine... - Anyja könnyekben tört ki. - Katherine, én ezt nem... - Alig tudta kipréselni magából a szavakat.

- Mi a baj, anya? - Kitty rémulten ült fel. - Apával van valami? Minden oké?

- Ó, Katherine... - zokogta Mrs. Logan. - Én ezt már nem bírom. Annyira *szégyelljük* magunkat. Hogy tehetted ezt? Hogy tehetted ezt azzal a szerencsétlen emberrel?

Kitty hátradőlt, és felkészült a tirádára. Csak ekkor vette észre, hogy Glen plazmatévéje is eltűnt, s mint kiderült, egyetlen ruhája sem maradt a gardróbban.

3

Egy héttel később - életének leghosszabb hét napja után - Kitty verítékben úszva riadt fel rémálmából. Az ágynemű gyűrött kupacban hevert alatta, a szíve vadul kalapált. Körülnézni is félt a szobában, ám ahogy a lidércnyomás halványodni kezdett, összeszedte a bátorságát és felült. Fuldoklott a légszomjtól, ezért kitarta a hálószoba ablakát, és mélyen magába szívta a kinti levegőt, hogy a nonstop mosoda szellőzőjéből feltörő forró gőzök egyenest a tüdejébe jussanak. Köhögve csapta be az ablakot, majd lépett a hűtőhöz, hogy a nyitott ajtó előtt próbálja lehűteni csupasz testét. Nem állt készen a másnapra. A legkevésbé sem állt készen a másnapra.

- A *Harminc Perc* január 10-i adásának következtében Colin Maguire hírneve jóvátehetetlen károkat szenvedett, míg élete visszavonhatatlanul megváltozott, amikor otthona és lakókönyezete elhagyására kényszerült. Katherine Logan a munkahelye előtt inzultálta, és azzal vádolta Mr. Maguire-t, hogy szexuálisan zaklatott két tizenéves lányt, sőt, egyiküket teherbe is ejtette. Jóllehet Mr. Maguire ezt ismételtlen tagadta és vállalta, hogy részt vesz az apasági vizsgálaton,